

σταφυλάς, ὧν τὰ ὑποτυπώδη γίγαρτα ἦσαν μικρότερα καὶ ὀγκωδέστερα τῶν τῆς ἀγιγάρτου σουλτανίνας.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὸν αὐτὸν ἀμπελῶνα εὔρομεν πρέμονον ἀγιγάρτου σουλτανίνας, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἐκφυῆ κληματὶς ἔχουσα μεσογονάτια διαστήματα βραχύτερα καὶ βαθυτέρου χρωματισμοῦ, φέρουσα ἐκ τοῦ δευτέρου κόμβου καρποφόρον βλαστὸν. Ἡ σταφυλὴ τούτου, κυλινδρική τὸ σχῆμα, ἔφερε ρᾶγας μεγάλας ὡς τῆς διαφορᾶς Αὐγουλάτο, ἀγιγάρτους, ἐλαφρῶς πεπλατυσμένας.

Ἀπεκαλέσαμεν «στρογγυλόρραγα» τὴν διαφορὰν ταύτην, ἧς ἐπιδιώκομεν τὸν πολλαπλασιασμόν.

Αἱ παρατιθέμεναι φωτογραφίαι ἐμφανίζουσι τὰς ὡς ἄνω μνημονευόμενας περιπτώσεις.

Ἡ εἰκὼν 1 παριστᾷ σουλτανίαν στρογγυλόρραγα ἀγιγάρτον προερχομένην ἐκ πρέμονου κοινῆς σουλτανίνας.

Ἡ εἰκὼν 2 παριστᾷ σταφυλάς σουλτανίνας προερχομένας ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρέμονου ἢ ἀριστερὰ εἶναι ἐγγίγαρτος, ἢ δεξιὰ ἀγιγάρτος.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω γεγονότων ἀγόμεθα εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν κάτωθι:

1. Ἡ στρογγυλόρραξ σουλτανίνα εἶναι προῖον ἀποτόμου βλαστητικῆς μεταλλαγῆς τῆς ἀγιγάρτου σουλτανίνας.

2. Ἡ ἀγιγάρτος κοινὴ σουλτανίνα εἶναι ἐπίσης προῖον ἀποτόμου βλαστητικῆς μεταλλαγῆς.

Ἡ ἀπυρηνία ταύτης, δύναται νὰ μεταβιβασθῆ κληρονομικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους τῆς πρώτης γενεᾶς διὰ διασταυρώσεως, ὡς ἀπέδειξεν ὁ *A. Pirovano*, (*sugli ibridi apireni di vite, Italia Vinicola ed Agraria*, 27 Νοεμβρίου, 1932), χρησιμοποιοῦσας γῦριν σουλτανίνας, ἧτις εἶναι γόνιμος.

3. Ὁ ἄμεσος πρόγονος τῆς σουλτανίνας εἶναι ἡ ἀγιγάρτος διαφορὰ «Ἀγριοσουλτανί». Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀπώτερον πρόγονον ταύτης, εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ γνώμη τοῦ *A. Pirovano*, ὅτι πρόκειται περὶ διαφορᾶς τύπου ραζακί, καθόσον αὕτη ὁμοιάζει μορφολογικῶς πρὸς τὴν σουλτανίαν. Τὸ γεγονός ὅτι αἱ ρᾶγες τοῦ «Ραζακί» καίπερ ἔλλειπτικαὶ-ὠσειδεῖς, εἰσὶν, ἀντιθέτως, ἠρτημένα ἐκ τῆς μικρᾶς βάσεως, δὲν ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς γνώμης ταύτης, δεδομένου ὅτι καὶ αἱ ρᾶγες τῆς στρογγυλόρραγος διαφέρουν τῶν τῆς ἀγιγάρτου. Ἀλλὰ καὶ ἀνά τοὺς ἀμπελῶνας σουλτανίνας ἀπαντῶνται πρέμνα τινὰ φέροντα ρᾶγας μικροτέρας τῶν τῆς σουλτανίνας καὶ ἐνίοτε σχεδὸν σφαιρικᾶς.

ΒΟΤΑΝΙΚΗ. - *Rhizobolie à l'intérieur du tronc de la vigne de Corinthe**, par *B. Krimba*. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Ι. Πολίτου.

Pour combattre la coulure de la vigne de Corinthe et pour permettre la croissance des grains de ses grappes, on applique en Grèce, d'une façon générale, l'incision annulaire. Celle-ci est d'habitude exécutée à la partie

* *B. ΚΡΙΜΠΑ*. - Ἐνδόπρεμνος ῥιζοφυΐα τῆς Σταφίδαμπέλου.

inférieure du tronc, et plus rarement sur les rameaux ou sur le bois de 2 ans.

L'incision est un des moyens des plus efficaces contre la coulure et pour la croissance des grains. Quand elle est bien faite, elle n'est dangereuse pour le cep que si la plaie est souillée, car alors la cicatrisation, qui doit se faire dans deux semaines environ, n'a pas lieu. On ouvre ainsi des portes d'entrée aux parasites qui occasionnent la pourriture du tronc et le dépérissement des ceps, si tardif soit-il.

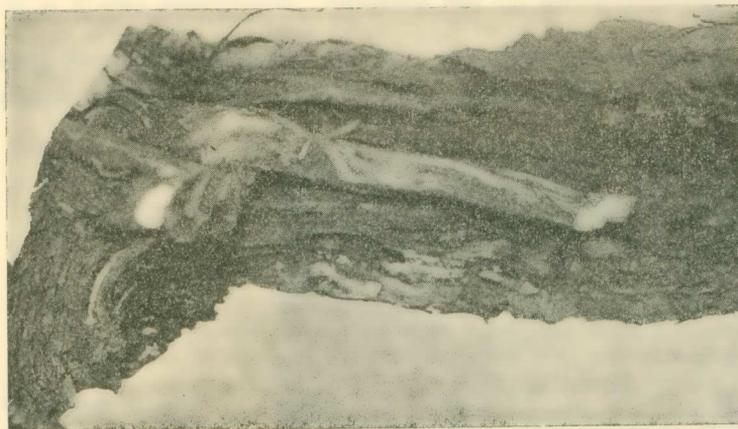
L'effet de l'incision sur la croissance des grains est évident : leur diamètre passe facilement de 3m/m environ au double. Il y a pourtant des ceps qui, malgré l'application de l'incision annulaire au bas du tronc, bien faite, portent des grappes sur un ou plusieurs rameaux à grains petits, comme si l'incision n'était pas exécutée. Ceci se remarque sur quelques ceps, vieux, à tronc pleins de grandes plaies de taille et pourris à l'intérieur. Malgré l'enlèvement complet de l'anneau de l'écorce (atteignant le cambium) et par conséquent l'interruption de la descente de la sève, ces ceps présentent des grappes qui ne profitent pas du surplus provisoire de la sève dans la portion au-dessus de l'incision, tandis que les grappes des rameaux voisins du même cep ont pu conserver leurs grains qui ont grossi.

La cause de ce fait est facile à déceler, si l'on fait une coupe transversale et surtout longitudinale du tronc du cep. On constate alors, dans l'intérieur du cep, la présence de racines ayant pris naissance sur le bourrelet intérieur de cicatrisation d'une plaie de taille, et descendant dans la cavité du tronc remplie de bois pourri, pour en sortir à une faible distance au-dessous du sol, par un trou quelconque du tronc, s'enfoncer dans le sol et alimenter ainsi directement le cep correspondant. Ces racines, filiformes au commencement et puisant les solutions nécessaires dans la cavité du tronc où s'emmagasine l'eau de pluie, se développent facilement quand elles parviennent à s'enfoncer dans le sol.

La vigne de Corinthe présente l'aptitude de faire pousser au printemps des racines aériennes, surtout sur le bois de 2 ans, racines dont la longueur ne dépasse pas d'habitude 1 c/m, et qui se dessèchent vite dès les premières chaleurs. Ces racines aériennes sont très rares sur les autres variétés, et sont considérées comme des cas tératologiques. Mais, à notre connaissance, l'existence de racines dans l'intérieur du tronc n'a été jusqu'à présent relatée par aucun auteur.

La photographie ci-jointe montre deux de ces racines, une filiforme

1 m/m, de diamètre et une autre grosse de 17 m/m, de longueur supérieure à la hauteur du tronc, car toutes les deux ont pu traverser ce tronc et

Ἐνδόπρεμος ριζοφυία σταφιδαιπέλου.

atteindre la terre. Le seul moyen d'atténuer leurs effets, sans les détruire, car elles contribuent à la nutrition d'une partie de la souche, c'est d'exécuter, sur ces ceps, l'incision sur les rameaux de la souche ou encore sur le bois de 2 ans.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνθορροίας τῆς σταφιδαιπέλου ὡς καὶ διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν διαστάσεων τῶν ραχῶν γίνεται χρῆσις τῆς δακτυλοειδοῦς ἐκτομῆς τοῦ φλοιοῦ τῶν πρέμων, συνήθως εἰς τὴν βάσιν τούτων (κ. χαρακώματος). Καίτοι τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι δραστικόν, παρατηρεῖται ὅτι εἰς τινὰ γεγρακτότα πρέμνα πλήρη μεγάλων πληγῶν προξενηθεισῶν ἐκ τοῦ κλαδεύματος, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κορμοῦ τῶν ὁποίων ἔχει προσβληθῆ ἐκ σήψεως, αἱ σταφυλαὶ ἐνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων βραχιόνων δὲν ὠφελοῦνται ἐκ τοῦ χαρακώματος, ἐν ᾧ αἱ τῶν ὑπολοίπων βραχιόνων τοιαῦται δὲν ἀνθορροοῦσι καὶ ἀποκτῶσι χονδροτέρας ρᾶγας.

Τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν ἀναμενομένων ἀποτελεσμάτων τοῦ χαρακώματος ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως ριζῶν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πρέμνου, φυομένων ἐκ τοῦ ἐπουλωτικοῦ ἱστοῦ μιᾶς πληγῆς, τρεφομένων δ' ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ξύλου τοῦ κορμοῦ, ἐντὸς τῶν κοιλοτήτων τοῦ ὁποίου κατακρατεῖται τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς. Αἱ ρίζαι αὗται μακρὰ καὶ νηματοειδεῖς κατ' ἀρχὰς ἀναπτύσσονται κατὰ πάχος σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἰδίως ὅταν κατορθώσουν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ χαρακώματος ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἢ τοῦ διετοῦς ξύλου, ἐπιτρέπει τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνθορροίας, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη καταστροφῆς τῶν ριζῶν τούτων, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν διατροφὴν τμήματος τοῦ φυτοῦ.